

L'Envelat

El típic envelat de tela virolada,
d'alegres gallarets que el vent fa tremolar,
va poc a poc engolint la gentada
afanyosa de fruit l'encís de dansar.

Damunt la catifa llisquen les parelles
ubriagues de llum, cadència i brogit,
ressò de rialles que fan sentir *elles*,
quan a frec d'oïda parla *ell* atrevit.
Els vestits de rosa i blau s'hi barregen
amb els verds, els negres, els grocs i vermells.
Color!.. Què més dona quan un cos ceneixen
de dona bonica? (Així pensen *ells*.)

I oprimint suaument la cintura flexe,
els ulls no s'aparten dels ulls estimats
volguent-hi sorprendre, potser, un reflexe
que sigui esperança d'anhels confessats...
L'orquestra ha finit i *elles* sufocades
van a omplir les llotges, parlant en secret,
ofegant rialles, mirant a esquitllades
mentre *ells* encenen altre cigarret.

I giren i volten altra vegada,
i ells vels, que se'ls miren, senten el delit
de viure de nou aquella hora daurada
que dura un instant i és... un infinit!
Més, va acabant poc a poc la gatzara
i es va fent petita, fonent-se amb la nit,
deixant el segell en més d'una cara
i abaltint les testes a sobre del pit...
Jo, surto al defora i vaig allunyant-me
servant, però, encara aquell suau perfum
d'una donzelleta, que em força a girar-me
vers la gegantina cuqueta de llum.

El típic envelat de tela virolada,
d'alegres gallarets que el vent fa tremolar,
poc a poc va llançant la gentada
lassada de fruit l'encís de dansar.

M. LL. A.

L'Envelat

Somrius, multicolor,
amb cordes gronxadisses de navil·li
i amb banderes—aletes de voltor—
perquè el pensament hi oscil·li:
explosió trepidant—auto, motor.

Cares fresques, cares molles
amb notes de cornet;
palau d'alegries; colles
de gent que es vol divertir.

Envelat, palau encès
de serrells, de llums i aranyes.
(Aquest palsatge del Vallès
amb pollancs i rius i canyes!..)

Tota la gent ve de lluny,
per la porta encatificada.
Aquest aire que es despara
com una corda que gruny!..

Mossec, oreneta, mirall,
rata-pinyada àtrevida
com una ala de ventall
que de lluny sembla que us crida.

Palau de galtes inflades
amb un somriure de dents,
entre fresques encaixades
dels amics i dels parents.

Ets el cimbori més alt,
realme fresc de campanes;
el cor redoble el timbal
en quatre parets humanes.

Si vingués el vent més fort
amb música d'ombra i veles,
envelat, tu que no arreles
lluïtaries amb la mort.

I fores globu de festa
amb l'esponja degotant
i quatre brins de ginesta
per fer llum al teu voltant.

Damunt la terra allisada
bat el cor mig espremut
en petjades enterrades
i un alè de joventut.

Envelat, damunt la vila
tens tot l'aire d'un gegant;
damunt d'un cercle refila
un vol d'ocells, trepidant.

I hi picotegen les perles
d'un collaret esguerrat
que a la nit són com estrelles
caigudes en un combat.

IU PONS